ជំពូកទី៩

ការបំបែករបបផ្តាច់ការ

ឥទ្ធិពលនៃជោគជ័យជាបន្តបន្ទាប់នៃយុទ្ធនាការអហិង្សាដែលគេបានអនុវត្ត យ៉ាងហ្មត់ចត់ នឹងពង្រឹងការតស៊ូ ហើយរៀបចំពង្រីកផ្នែកទាំងឡាយនៃសង្គម ដែលរបបផ្តាច់ការពុំអាចគ្រប់គ្រងបាន ។ យុទ្ធនាការទាំងនោះនឹងផ្តល់ដែរ នូវបទពិសោធន៍សំខាន់ៗ អំពីរបៀបបដិសេធមិនធ្វើសហការ ហើយនិងរបៀបធ្វើនយោបាយរើបម្រះ ។ បទពិសោធន៍នេះនឹងជាជំនួយការយ៉ាងប្រសើរ នៅពេលដែលការរើបម្រះមិនធ្វើសហការ រាលដាលកាន់តែធំឡើងៗ ។

ដូចដែលយើងបានពិគ្រោះក្នុងជំពូកទី៣ ការធ្វើតាមបង្គាប់ សហប្រតិបត្តិការ និងការចុះញ៉ម ជាកត្តាសំខាន់ សំរាប់ធ្វើអោយពួកផ្តាច់ការមានអំណាច ។ ប្រសិនបើគ្មានការពាក់ព័ន្ធនឹងប្រភពអំណាចទាំងនោះទេ អំណាចពួកផ្តាច់ការនឹងចុះខ្សោយ ហើយនៅទីបំផុតនឹងត្រូវរលាយ ។ ដូច្នេះការដកយកការគាំទ្រទាំងនោះចេញ គឺជាសកម្មភាពចំបង ដើម្បីបំបែករបបផ្តាច់ការ ។ យើងគួរតែពិនិត្យឡើងវិញ អំពីបែបបទនយោបាយរើបម្រះដែលអាចមានអានុភាពទៅលើប្រភពអំណាចទាំងនោះ ។

សកម្មភាពទាំងឡាយដែលជានិមិត្តរូបនៃការរើបម្រះនិងការបដិសេធ គឺជាមធ្យោបាយមួយចំនួនក្នុងចំណោមមធ្យោបាយជាច្រើន សំរាប់ធ្វើអោយខ្សោយនូវ *អំណាចអាជ្ញាធរខាងនយោបាយ* និងភាពសមរម្យ ដែលជាភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់របស់របបផ្តាច់ការ ។ នៅពេលដែលអំណាចរបបនេះកាន់តែខ្លាំង របបនេះក៏នឹង

បានទទួលការធ្វើតាមបញ្ជា និងសហការកាន់តែខ្លាំងដែរ ។ គេត្រូវបញ្ចេញការមិនសប្បាយចិត្ត តាមការធ្វើសកម្មភាពដ៏ច្បាស់លាស់ ដើម្បីគំរាមកំហែងរបបផ្តាច់ការនេះ ។ គេត្រូវដកយកចេញនូវសហការនិងការធ្វើតាមបញ្ជា ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ប្រភពផ្សេងៗឯទៀតនៃអំណាចរបបផ្តាច់ការ ។

ប្រភពអំណាចសំខាន់ទី២ គឺ*ប្រភពធនធានមនុស្ស* - ចំនួន និងគុណសម្បត្តិនៃមនុស្សនិងក្រុមទាំងឡាយ ដែលស្តាប់តាមបញ្ជា ធ្វើសហការជាមួយ ឬក៏ជួយអ្នកគ្រប់គ្រងរដ្ឋ ។ ប្រសិនបើមួយភាគធំនៃប្រជាពលរដ្ឋមិនព្រមធ្វើសហការ របបនេះនឹងមានបញ្ហាធំ ។ ឧទាហរណ៍ : ប្រសិនបើមន្ត្រីរដ្ឋការលែងធ្វើការអោយមានប្រសិទ្ធភាពដូចមុន ឬក៏គេចនៅផ្ទះ ស្ថាប័នរដ្ឋបាលនឹងទទួលការប៉ះពាល់ជាខ្លាំង ។

ប្រហាក់ប្រហែលគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើមនុស្ស និងក្រុមដែលមិនធ្វើសហការមានរួមបញ្ចូលទាំងអ្នកដែលធ្លាប់ពីមុនផ្តល់ដល់របបផ្តាច់ការនូវ*ចំណេះដឹង និងជំនាញការ* មេផ្តាច់ការនឹងឃើញថា លទ្ធភាពគេក្នុងការធ្វើអ្វីស្រេចតែចំណង់ចិត្តនឹងត្រូវចុះថយខ្សោយជាខ្លាំង ។ សូម្បីតែលទ្ធភាពគេសំរាប់ធ្វើការសំរេចចិត្តអោយបានស្រួល និងរៀបចំផែនការអោយមានប្រសិទ្ធភាព ប្រហែលជាត្រូវចុះអន់ដែរ ។

ប្រសិនបើអានុភាពផ្លូវចិត្តនិងមនោគមន៏វិជ្ជា ដែលគេហៅថា*កត្តាអរូបីយ៍* ដែលជាធម្មតាជំរុញអោយគេធ្វើតាមបញ្ជានិងជួយពួកផ្តាច់ការ ត្រូវគេធ្វើអោយចុះខ្សោយ ឬក៏អស់តែម្តង ប្រជាពលរដ្ឋច្បាស់ជានាំគ្នាលែងគោរព ហើយឈប់ធ្វើសហការ ។

ការដែលពួកផ្តាច់ការមាន*ធនធានសំភារៈ* ក៏ជាការពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់ទៅអំណាចរបស់គេដែរ ។ ប្រសិនបើការគ្រប់គ្រងធនធានហិរញ្ញវត្ថុ ប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចដីធ្លី ធនធានធម្មជាតិ ការដឹកជញ្ជូន និងមធ្យោបាយទាក់ទងផ្សេងៗ ស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកតស៊ូ ប្រភពអំណាចដ៏សំខាន់មួយនេះរបស់ពួកផ្តាច់ការ នឹងចុះខ្សោយ ឬក៏បាត់បង់ ។ កូដកម្ម ពហិការ និងការកើនឡើងនៃភាពស្វយ័តក្នុងសេដ្ឋកិច្ចទំនាក់ទំនងនឹងការដឹកជញ្ជូន នឹងធ្វើអោយរបបនេះទន់ខ្សោយ ។

ដូចដែលបានពិគ្រោះពីមុនរួចហើយ លទ្ធភាពពួកផ្តាច់ការក្នុងការគំរាម

កំហែងដាក់*ទណ្ឌកម្ម* ទៅលើក្រុមប្រជាពលរដ្ឋដែលមិនសហការ មិនធ្វើតាមបញ្ជា គឺជាប្រភពចំបងនៃអំណាចពួកផ្តាច់ការ ។ គេអាចធ្វើអោយប្រភពអំណាចនេះទន់ខ្សោយបានតាមរបៀបពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ ប្រសិនបើប្រជាពលរដ្ឋបានរៀបចំខ្លួនរួចហើយ ដូចដែលក្នុងករណីសង្គ្រាម ដើម្បីទទួលយកផលវិបាកធ្ងន់ធ្ងរនៃការរើបម្រះ ប្រសិទ្ធភាពនៃការធ្វើទុក្ខទារុណកម្ម នឹងចុះខ្សោយខ្លាំង (គឺថា ការបង្ក្រាបរបស់ពួកផ្តាច់ការ នឹងពុំបានសំរេច ទទួលបាននូវការចុះញ៉មឡើយ) ។ ទីពីរ ប្រសិនបើកងកំលាំងប៉ូលិសនិងទាហានមិនសប្បាយចិត្ត គេប្រហែលជា តាមការផ្តុំគ្នាឬក៏ម្នាក់ៗ អាចជៀសវាង ឬបដិសេធមិនទទួលបញ្ជាទៅចាប់ខ្លួន ទៅធ្វើបាប ឬក៏ទៅបាញ់ពួកតស៊ូ ។ ប្រសិនបើពួកផ្តាច់ការលែងពឹងផ្អែកបានទៅលើកងកំលាំងប៉ូលិស និងទាហានក្នុងការបង្ក្រាបមហាជន របបផ្តាច់ការនេះនឹងទទួលការគំរាមកំហែងយ៉ាងខ្លាំង ។

ជាសង្ខេប ជោគជ័យទៅលើរបបផ្តាច់ការ ដែលមានមូលដ្ឋានមាំទាំ តំរូវអោយមានការមិនសហការ និងរើបម្រះ ដើម្បីបន្ថយនិងដកចេញ នូវប្រភពអំណាចរបស់របបនេះ ។ ប្រសិនបើគ្មានការពង្រីកពង្រឹងទៅលើប្រភពសំខាន់ៗនៃអំណាចទេនោះ របបផ្តាច់ការនឹងចុះខ្សោយ ហើយនៅទីបញ្ចប់ នឹងបែករលាយ ។ ដូច្នេះការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់នយោបាយរើបម្រះដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ តំរូវអោយមានការផ្តោតទៅលើប្រភពអំណាចដ៏សំខាន់នៃពួកផ្តាច់ការ ។

ការពង្រីកសេរីភាព

ជាមួយនឹងនយោបាយរើបម្រះ ក្នុងដំណាក់ការតស៊ូដោយសម្រាំង ការកើនឡើងនៃស្ថាប័នស្វយ័តខាងសង្គមកិច្ច សេដ្ឋកិច្ច វប្បធម៌ និងនយោបាយ នឹងពង្រីកបន្តិចម្តងៗ នូវ“ទីវាលប្រជាធិបតេយ្យ”របស់សង្គម ហើយនឹងធ្វើអោយការគ្រប់គ្រងរបស់របបផ្តាច់ការរួញតូច ។ នៅពេលដែលស្ថាប័នសង្គមស៊ីវិលកាន់តែមានកំលាំងខ្លាំងឡើង ទោះបីជាពួកផ្តាច់ការមានបំណងបែបណាក៏ដោយ ប្រជាពលរដ្ឋនឹងចេះតែកសាងបន្ថែមនូវអង្គការសង្គមឯករាជ ដែលស្ថិតនៅក្រៅការគ្រប់គ្រងរបស់របប

ផ្តាច់ការ ។ នៅពេលដែលរបបផ្តាច់ការធ្វើអន្តរាគមន៍ ដើម្បីផ្អាក"ការពង្រីកសេរីភាព" នេះ គេអាចអនុវត្តការតស៊ូអហិង្សា ដើម្បីការពារទីវាលថ្មីដែលគេទើបទទួលបាន ហើយរបបផ្តាច់ការនឹងប្រឈមមុខទៅនឹងរណសិរ្សមួយទៀតនៃការតស៊ូ ។

ទីបំផុត ការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងការប្រឆាំងនិងការកសាងស្ថាប័នសង្គម អាចនាំអោយមានសេរីភាព*ជាបណ្តោះអាសន្ន* នាំទៅរកការដួលរលំនៃរបបផ្តាច់ការ ហើយនិងការចាត់តាំងជាផ្លូវការអោយមានប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យ ។ គេមិនអាចបដិសេធការវិវត្តន៍បែបនេះបាន ពីព្រោះតុល្យភាពអំណាចនៅក្នុងសង្គមនេះ បានប្រែប្រួលយ៉ាងខ្លាំងណាស់ទៅហើយ ។

ប្រទេសប៉ូឡូញនៅទសវត្ស១៩៧០និង១៩៨០ បានផ្តល់ជាឧទាហរណ៍យ៉ាងច្បាស់អំពីការទាមទារបន្តិចម្តងៗរបស់ពួកតស៊ូ យកតួនាទី និងស្ថាប័នរបស់សង្គម ។ ព្រះវិហារកាតូលិកបានទទួលការតាមធ្វើបាប ប៉ុន្តែពុំដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងពេញលេញរបស់ពួកកុម្មុយនីស្តទេ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧៦ ពួកបញ្ញវ័ន្ត និងកម្មករបានរួមគ្នាបង្កើតជាក្រុមតូចៗ ដូចជា គណៈកម្មការការពារកម្មករ ដើម្បីគាំទ្រ និងជំរុញគំនិតនយោបាយរបស់គេ ។ ការបង្កើតអោយមានសហជីពកម្មករឈ្មោះថា "សូលីដារីធី" (Solidarity [សាមគ្គី]) ដើម្បីធ្វើកូដកម្មអោយមានប្រសិទ្ធភាព បានបង្ខំអោយអាជ្ញាធរទទួលស្គាល់តាមផ្លូវច្បាប់នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៨០ ។ ពួកកសិករ និស្សិត និងក្រុមឯទៀតជាច្រើនក៏បានរៀបចំបង្កើតជាអង្គការឯករាជរបស់គេដែរ ។ នៅពេលដែលពួកកុម្មុយនីស្តដឹងថា ក្រុមទាំងនេះបានកែប្រែអំណាចជាក់ស្តែង អង្គការ"សាមគ្គី" ក៏បានត្រូវគេហាមឃាត់លុបចេញ ហើយពួកកុម្មុយនីស្តក៏ប្រើរបៀបគ្រប់គ្រងតាមច្បាប់យោធា ។

សូម្បីតែនៅក្រោមរបបច្បាប់អាជ្ញាសឹក ដែលមានការចាប់ដាក់គុក និងការតាមធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំង ស្ថាប័នឯករាជថ្មីៗក្នុងសង្គមនៅតែមានដំណើរការទៅមុខ ។ ឧទាហរណ៍ កាសែត និងទស្សនាវដ្តីលួចលាក់រាប់ឡូ នៅតែចេញផ្សព្វផ្សាយ ។ រោងពុម្ពខុសច្បាប់បោះពុម្ពសៀវភៅរាប់រយក្បាល ក្នុងមួយឆ្នាំៗ នៅពេលដែលអ្នកនិពន្ធល្បីល្បាញ ធ្វើពហិការ មិនសរសេរអោយការឃោសនារបស់ពួកកុម្មុយនីស្ត និង

រោងពុម្ពរដ្ឋ ។ សកម្មភាពប្រហាក់ប្រហែលគ្នានេះ ក៏បានកើតមានឡើងក្នុងផ្នែកឯទៀតនៃសង្គមដែរ ។

នៅក្រោមរបបយោធារបស់លោក ឆារូសិលស្គី(Jaruselski) រដ្ឋាភិបាលយោធាកុម្មុយនីស្ត ក្នុងដំណាក់ការមួយ បានត្រូវគេចាត់ទុកថា អាចហក់លោតបានត្រឹមតែផ្នែកខាងលើនៃសង្គមប៉ុណ្ណោះ ។ មន្ត្រីរដ្ឋការនៅកាន់កាប់អគារការិយាល័យរដ្ឋាភិបាល ។ របបនេះអាចជិះជាន់សង្គមបាន តាមរយៈការដាក់ទណ្ឌកម្ម ការចាប់ខ្លួនអ្នកប្រឆាំង ការដាក់គុក ការរឹបអូសយកម៉ាស៊ីនបោះពុម្ព និងសកម្មភាពជិះជាន់ឯទៀតៗ ។ ប៉ុន្តែរបបផ្តាច់ការនេះនៅតែពុំអាចត្រួតត្រាសង្គមបាន ។ តាំងពីពេលនោះមក គេរង់ចាំតែពេលវេលា ដែលសង្គមអាចរំលំរបបនោះទាំងស្រុង ។

សូម្បីតែនៅពេលរបបផ្តាច់ការកាន់កាប់តំណែងរដ្ឋាភិបាលទាំងឡាយ ជួនកាល គេអាចរៀបចំអោយមានរដ្ឋាភិបាល“ទន្ទឹម”ប្រជាធិបតេយ្យ ។ រដ្ឋាភិបាលទន្ទឹមនេះនឹងមានដំណើរការកាន់តែខ្លាំងឡើង ជារដ្ឋាភិបាលប្រកួត ដែលបានទទួលការស្មោះត្រង់ ការគោរព និងសហការពីសំណាក់ប្រជាពលរដ្ឋនិងស្ថាប័នសង្គម ។ បន្ទាប់មក របបផ្តាច់ការនឹងបាត់បង់លក្ខណៈជារដ្ឋាភិបាលកាន់តែច្រើនឡើងៗ ។ នៅទីបំផុត រដ្ឋាភិបាលទន្ទឹមប្រជាធិបតេយ្យ ប្រហែលជាអាចចូលជំនួសរបបផ្តាច់ការពេញលេញ ដែលជាផ្នែកមួយនៃការកែប្រែទៅរកប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យ ។ ដំណើរការជាបន្តទៀតនោះ គឺគេនឹងអនុម័តយករដ្ឋធម្មនុញ្ញមួយ ហើយរៀបចំអោយមានការបោះឆ្នោត ដែលជាដំណាក់ការមួយទៀត ក្នុងអន្តរកាលនេះ ។

ការបំបែករបបផ្តាច់ការ

នៅពេលដែលស្ថាប័នសង្គមកំពុងតែកែប្រែ ចលនារើបម្រះនិងមិនសហការអាចមានកំរិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រប្រជាធិបតេយ្យគួរតែគិតទុកអោយហើយថា គេនឹងទៅដល់ពេលវេលាដែលកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យអាចមានដំណើរការហួសពីការតស៊ូដោយសម្រាំង ហើយគេអាចផ្តើមអោយមានការរើបម្រះពីសំណាក់

មហាជន ។ ក្នុងករណីជាច្រើនលើសលុប គេត្រូវការពេលវេលា ដើម្បីបង្កើតនិងពង្រីកពង្រឹងសមត្ថភាពក្រុមតស៊ូ ហើយការរីករាលដាលនៃការរើបម្រះមហាជន អាចកើតមានឡើង លុះត្រាណាតែគេខិតខំរាប់ឆ្នាំ ។ នៅក្នុងអន្តរកាលនេះ គេគួរតែផ្តើមយុទ្ធនាការសំរាប់ការតស៊ូសម្រាំង ដោយមានគោលបំណងនយោបាយកាន់តែសំខាន់ៗឡើង ។ ពេលនេះ ក្រុមប្រជាពលរដ្ឋកាន់តែច្រើនឡើង នៅក្នុងគ្រប់ស្រទាប់នៃសង្គម គួរតែចូលរួមចំណែក ។ នៅពេលដែលគេបង្កើនសកម្មភាពបែបនេះ ជាមួយនឹងការតាំងចិត្តដ៏មុឺងម៉ាត់ និងវិន័យក្នុងនយោបាយរើបម្រះ ចំណុចខ្សោយផ្ទៃក្នុងរបស់របបផ្តាច់ការនឹងចេញរូបរាងកាន់តែច្បាស់ឡើង ។

ក្នុងពេលមួយ ការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងនយោបាយរើបម្រះដ៏ខ្លាំងក្លា និងការកសាងស្ថាប័នឯករាជ នឹងទាក់ទាញអោយមានការយកចិត្តទុកដាក់ ពីសំណាក់អន្តរជាតិដែលគាំទ្រកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យ ។ ការនេះប្រហែលជាធ្វើអោយមានការថ្កោលទោស ពហិការ និងការផ្តាច់សកម្មភាពអ្វីមួយពីសំណាក់អន្តរជាតិ ដើម្បីគាំទ្រកំលាំងប្រជាធិបតេយ្យ (ដូចជាក្នុងករណីប្រទេសប៉ូឡូញ) ។

អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រគួរតែដឹងថា នៅក្នុងស្ថានការណ៍ខ្លះ ការដួលរលំនៃរបបផ្តាច់ការអាចកើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ដូចដែលបានកើតឡើងក្នុងប្រទេសអាឡឺម៉ង់ខាងកើត ក្នុងឆ្នាំ១៩៨៩ ។ ការនេះអាចកើតឡើង នៅពេលដែលប្រភពអំណាចបានត្រូវគេកាត់បន្ថយយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារមហាជនទាំងមូលបានងើបឡើងប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ ។ ប៉ុន្តែដំណើរការនេះមិនមែនជាដំណើរការធម្មតា ម្ល៉ោះហើយ ជាការប្រសើរជាង ប្រសិនបើគេរៀបចំអោយមានការតស៊ូវែងអន្លាយ (ប៉ុន្តែគេគួរប្រុងប្រៀបខ្លួនជាស្រេច សំរាប់ការតស៊ូដ៏ខ្លីមួយ) ។

ក្នុងដំណើរការតស៊ូដើម្បីរំដោះ គេត្រូវតែធ្វើបុណ្យអបអរសាទរជ័យជំនះដែលគេទទួលបាន ថ្វីបើជ័យជំនះនោះ ជាជ័យជំនះលើបញ្ហាតូចតាចក៏ដោយ ។ គេត្រូវតែទទួលស្គាល់សរសើរអ្នកទាំងឡាយណា ដែលបានធ្វើអោយមានជោគជ័យនោះ ។ ការធ្វើពិធីបុណ្យអបអរសាទរដោយប្រុងប្រយ័ត្ននេះ អាចជាការជួយលើកទឹកចិត្តដែលគេត្រូវការសំរាប់ដំណាក់ការអនាគតនៃការតស៊ូ ។

ការកាន់កាប់ជ័យជំនះដោយការទទួលខុសត្រូវ

អ្នកធ្វើផែនការសំរាប់យុទ្ធសាស្ត្រចំបងគួរតែគិតគូរទុកជាមុន អំពីបែបបទដែលអាចកើតឡើង និងអ្វីដែលគេចង់បាន ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការបញ្ចប់ការតស៊ូដោយជោគជ័យ ដើម្បីធ្វើយ៉ាងណាជៀសវាងកុំអោយរបបផ្តាច់ការថ្មីមួយទៀតកើតឡើងបាន ហើយនិងពង្រឹងការរៀបចំជាបន្តទៀត អោយមានប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យស្ថិតស្ថេរ ។

ពួកប្រជាធិបតេយ្យគួរតែគិតគូរថា តើគេនឹងគ្រប់គ្រងការប្រែប្រួលពីរបបផ្តាច់ការទៅរដ្ឋាភិបាលបណ្តោះអាសន្ន តាមបែបបទណា នៅពេលចប់ការតស៊ូ ។ នៅពេលនោះ គេចង់បានរដ្ឋាភិបាលមួយដែលមានដំណើរការភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ រដ្ឋាភិបាលនេះមិនមែនជារដ្ឋាភិបាលចាស់ដែលមានបុគ្គលិកថ្មីនោះទេ ។ ជាការចាំបាច់ គេត្រូវគិតគូរថា តើគេត្រូវលប់ចោលផ្នែកណាមួយនៃរដ្ឋាភិបាលចាស់ (ដូចជាផ្នែកប៉ូលិសនយោបាយ) ដែលមានលក្ខណៈប្រឆាំងនឹងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ហើយថាតើគេនឹងទុកផ្នែកណា ដែលគេអាចធ្វើអោយមានលក្ខណៈប្រជាធិបតេយ្យបន្ថែមទៀតនៅពេលក្រោយ ។ ការទុកចំហ មិនអោយមានរដ្ឋាភិបាលទាល់តែសោះ នឹងអាចបើកផ្លូវអោយមានការជ្រួលច្របល់ ឬក៏របបផ្តាច់ការថ្មីមួយ ។

គេគួរតែគិតសំរេចទុកជាមុន អំពីការគ្រប់គ្រងពួកមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់នៃរបបផ្តាច់ការនៅពេលដែលអំណាចពួកនេះ ត្រូវបែកខ្ញែក ។ ឧទាហរណ៍ តើគេនឹងកាត់ទោសពួកផ្តាច់ការដែរឬទេ ? តើគេនឹងអនុញ្ញាតអោយពួកនេះចាកចេញពីប្រទេសរហូតទៅឬយ៉ាងណា ? តើគេមានជំរើសណាផ្សេងទៀត ដែលស៊ីសង្វាក់គ្នាជាមួយនឹងនយោបាយរើបម្រះ ជាមួយនឹងសេចក្តីត្រូវការ សំរាប់កសាងប្រទេសឡើងវិញ ហើយនិងការកសាងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យក្រោយជ័យជំនះ ? គេត្រូវជៀសវាងការបង្ហូរឈាមដែលអាចមានផលវិបាកខ្លាំង ទៅលើការរៀបចំអោយមានប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យក្នុងពេលអនាគត ។

គេគួរតែរៀបចំផែនការជាក់ស្តែងមួយចំនួនទុកជាស្រេច ដើម្បីឆ្ពោះទៅរក

ប្រជាធិបតេយ្យ នៅពេលដែលរបបផ្តាច់ការកំពុងចុះខ្សោយ ឬក៏រលំ ។ ផែនការទាំងនេះ នឹងជួយបញ្ចៀសមិនអោយក្រុមណាមួយទៀត ឆ្លៀតឆក់យកអំណាចតាមការធ្វើរដ្ឋប្រហារ ។ គេក៏ត្រូវការផងដែរនូវផែនការរៀបចំអោយមានស្ថាប័នរដ្ឋាភិបាលសមស្របទៅនឹងរដ្ឋធម្មនុញ្ញប្រជាធិបតេយ្យ ដែលអនុញ្ញាតអោយមានសេរីភាពបុគ្គលនិងសេរីភាពនយោបាយពេញលេញ ។ គេមិនគួរបណ្តោយអោយការប្រែប្រួលដែលគេឈ្នះបានយ៉ាងលំបាក បាត់បង់ទៅវិញ ដោយសារការខ្វះផែនការនោះទេ ។

នៅពេលដែលប្រឈមមុខជាមួយនឹងប្រជាពលរដ្ឋ ដែលយល់ដឹងអំពីអំណាចខ្លួនកាន់តែខ្លាំងឡើង ហើយនិងការរីកចំរើននៃក្រុមនិងស្ថាប័នឯករាជប្រជាធិបតេយ្យ (ជាកត្តាពីរដែលរបបផ្តាច់ការត្រួតត្រាមិនកើត) ពួកផ្តាច់ការនឹងយល់ច្បាស់ថាការផ្សងព្រេងរបស់គេនឹងត្រូវបរាជ័យ ។ ការបញ្ឈប់សកម្មភាពទាំងឡាយនៅក្នុងសង្គម ការធ្វើកូដកម្មទូទៅ ការសំងំនៅផ្ទះមិនទៅធ្វើការ ការដើរដង្ហែក្បួនប្រឆាំង ឬក៏សកម្មភាពឯទៀត នឹងធ្វើអោយអង្គការរបស់មេផ្តាច់ការទាំងឡាយ ចុះទន់ខ្សោយកាន់តែខ្លាំង ។ ជាលទ្ធផលនៃការរើបម្រះ និងការមិនធ្វើសហការដែលគេអនុវត្តឡើង ដោយមានការចូលរួមពីមហាជន ពួកផ្តាច់ការនឹងអស់អំណាច ហើយអ្នកប្រជាធិបតេយ្យនឹងបានជោគជ័យ ដោយមិនចាំបាច់ប្រើអំពើហិង្សា ។ របបផ្តាច់ការនឹងរលាយនៅចំពោះមុខប្រជាពលរដ្ឋដែលរើបម្រះ ។

ការខិតខំខ្នះខ្នែងទាំងប៉ុន្មាន នឹងមិនអាចបានជោគជ័យគ្រប់ពេលវេលាទេ ជាពិសេស មិនមែនជាការងាយស្រួល ហើយកម្រនឹងបានជោគជ័យអោយបានឆាប់រហ័សណាស់ ។ គេគួរចងចាំថា ការឈ្នះនិងការចាញ់សង្គ្រាមយោធាមានចំនួនស្មើគ្នា ។ ប៉ុន្តែនយោបាយរើបម្រះផ្តល់នូវលទ្ធភាពមែនទែនសំរាប់ជោគជ័យ ។ ដូចដែលបានកត់សំគាល់ពីមុនមកហើយ គេអាចពង្រឹងលទ្ធភាពនេះ តាមការបង្កើតអោយមានយុទ្ធសាស្ត្រចំបងប្រកបដោយគតិបណ្ឌិត ធ្វើផែនការយុទ្ធសាស្ត្រដោយហ្មត់ចត់ ការខិតខំប្រឹងប្រែងធ្វើការងារ និងការតស៊ូប្រកបដោយសេចក្តីក្លាហាននិងវិន័យ ។